

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **C-Energy Bohemia s.r.o.**, se sídlem v Plané nad Lužnicí, Průmyslová 748, zast. společností **VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o.**, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství se sídlem v Brně**, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013, čj. 29589/13/5000-14401-701836, **t a k t o :**

Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2013, čj. 29589/13/5000-14401-701836 se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11.228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou dne 4. 2. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2013 čj. 29589/13/5000-14401-701836, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu

pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Táboře dodatečný platební výměr na daň darovací čj. 1177342/13/2212-24402-303979 ze dne 2. 5. 2013 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

(2) Žalobce v žalobě popsal skutkový stav a průběh řízení. Uvedl, že provozuje teplárnu v Plané nad Lužnicí, která teplo na výstupu používá pro výrobu tepla a elektřiny. Jedná se o zařízení vypouštějící skleníkové plyny do ovzduší, a proto žalobce disponuje povolením k vypouštění emisních skleníkových plynů č. CZ- 0282-09/M3, na jehož základě je oprávněn vypustit do ovzduší určité množství CO₂. Jedná se o tzv. emisní povolenky. Žalobce podal dne 2. 4. 2012 řádné přiznání k darovací dani z titulu bezúplatného nabytí povolenek v roce 2012. Dne 29. 11. 2012 podal dodatečné přiznání k darovací dani, v němž deklaroval darovací daň z titulu bezúplatného nabytí emisních povolenek ve výši 0 Kč a požádal o vrácení přeplatku na této dani. Žádosti v řízeních na obou stupních před finančními orgány, vyhověno nebylo.

(3) Žalobce namítl nesprávné právní posouzení žalovaným pro rozpor s právem Evropské unie. Poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES, ze které plyne povinnost státu přidělit povolenky přinejmenším v rozsahu 90 % bez nároku na protiplnění. V roce 2012 bylo přidělení emisních povolenek výrobcům elektřiny spjato s povinností odvést státu peněžitou platbu ve výši 32 % přidělených povolenek. Podrobuje-li zákon bezúplatné nabytí emisní povolenky daní ve výši 32 %, nejedná se již o bezúplatné nabytí emisních povolenek. Právní názor žalovaného, že členské státy Evropské unie nejsou omezeny při stanovení a úpravě majetkových daní, je dle žalobce nesprávný a nelze na zdanění emisních povolenek vztáhnout. Tímto postupem je porušen účel, který směrnice sleduje. Systém obchodování s emisními povolenkami jako hlavní nástroj směrnice má umožnit, aby tržními mechanismy bylo dosaženo toho, že k redukci emisí dojde v těch odvětvích, kde snížení lze dosáhnout nejlevněji. Tím, že zákonodárce zatížil odvětví výroby a elektřiny dodatečnou daní na emisní povolenky zatížil jeho hospodářskou situaci. Toto zatížení může narušovat dílčí cíl k zachování hospodářského rozvoje a zaměstnanosti dotčených odvětví. Darovací daň zatížila pouze jedno z odvětví zahrnutých do systému obchodování s emisními povolenkami. Žalovaný vycházel z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 17. 10. 2013. Závěry tohoto rozsudku ovšem oporu pro rozhodnutí žalovaného neposkytují, je tomu právě naopak.

(4) Podle žalobce daň darovací uvalená Českým státem z titulu bezúplatného přidělení emisních povolenek charakteristiku přípustného opatření předestřenou v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie nenaplní. Česká darovací daň je založena na jediném faktoru, a to počtu bezúplatně přidělených emisních povolenek a vůbec nebere v potaz faktory typu kalkulace cen elektřiny, využití emisních povolenek, druh a emisní faktor elektrárny a zjevně nemůže účinku připuštěného Soudním dvorem Evropské unie dosáhnout. Zavedením darovací daně nebyl sledován ani účel zmírnění důsledků neočekávaných zisků, jež vznikly bezúplatným přidělením emisních povolenek. Darovací daň z titulu bezúplatného přidělení emisních povolenek test opatření přípustného a souladného s čl. 10 Směrnice nesplňuje. V souvislosti s aplikací komunitárních předpisů poukázal žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013 čj. 1Afs 60/2013-46, kterým byla ve věcně totožné kauze předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezúplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období darovací dani. Z toho důvodu žalobce dal soudu na zvážení přerušení řízení, které bylo zahájeno podáním žaloby do doby, než bude o výše uvedené předběžné otázce Soudním dvorem Evropské unie meritorně rozhodnuto.

(5) Žalobce namítl bez ohledu na výsledek řízení před Soudním dvorem Evropské unie rozpor s ústavním pořádkem České republiky. Ve smyslu § 7a odst. 1 ZDD je základem daně u emisních povolenek průměrná tržní hodnota povolenky na emisi skleníkových plynů k 28. 2. příslušného kalendářního roku vynásobena počtem bezúplatně nabytých povolenek k výrobě elektřiny pro příslušný kalendářní rok. Dle názoru žalobce Ministerstvo zákonem stanoveným způsobem nepostupovalo. Nejenže průměrnou tržní hodnotu emisní povolenky nakonec zveřejnilo na místo tohoto ministerstva ministerstvo financí, nevycházela tato zveřejněná průměrná tržní hodnota emisní povolenky z dostupných údajů, ale byla ministerstvem de facto vytvořena. Nadto ministerstvo vlastně samo určilo, jaká částka slouží pro základ daně, tedy žalobce nemohl ani předem odhadnout jaká bude jeho daňová zátěž. Ministerstvo životního prostředí nemá ani kompetence ani pravomoci k tomu, aby zajišťovalo a stanovovalo průměrnou tržní hodnotu. Výši daně tak nestanoví zákon, ale nepřímou ji vytváří orgán moci výkonné, což je z hlediska Listiny základních práv a Svobod nepřípustné. Současně žalobce odmítl i způsob stanovení počtu emisních povolenek, tvořících předmět darovací daně. Česká daňová správa v tomto ohledu odkazovala na Metodiku Energetického regulačního úřadu. Tento výpočet přitom vychází ze srovnání průměrných hodnot dosahovaných v letech 2005 a 2006 tedy údajů starých několik let, a to bez jakékoliv zákonné opory. Pokud žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, pak Ústavní soud se zabýval v tomto nálezu jen způsobem stanovení základu daně, a to pouze z pohledu v souladu citovaného zákonného ustanovení ústavním pořádkem ČR, nikoliv z pohledu jak konkrétně Ministerstvo životního prostředí svůj mandát ke zveřejnění průměrné tržní hodnoty povolenky naplnilo. Bylo proto navrženo zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

(6) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby, plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným spočívá v tom, jde - li je možné zatížit darovací daní nabytí emisních povolenek ve výši 32 % z určené tržní ceny emisní povolenky. Dále žalovaný popsal povolenky a obchodování s nimi jako nástroje, které Evropská unie vytvořila, aby mohla splnit svůj závazek zatížení emisí skleníkových plynů. Systém emisních povolenek funguje od roku 2005. Článek 10 Směrnice 2003/87/ES byl implementován do Českého právního řádu a přidělování povolenek probíhá podle národního alokačního plánu schváleného Evropskou komisí a nařízením vlády. Zdaněním bezúplatného nabytí emisních povolenek nedochází k porušení bezúplatnosti jejich nabytí zaručené právním řádem a nedochází tudíž k porušení směrnice. Úprava darovací daně plně spadá do pravomoci členských států. Vzhledem k tomu, že jde o zákonnou úpravu daně, nejedná se o platbu skrytou. Cena emisních povolenek byla stanovena Ministerstvem životního prostředí a takto zveřejněná cena je pro správce daně závazná. Správce daně i žalovaný mají povinnost řídit se při svém rozhodování platnými právními předpisy a tato zásada nemohla být ze strany žalovaného porušena. Pokud ze strany zákonodárce nedošlo k novele zákona či ze strany Ústavního soudu ČR ke zrušení zákona, pak nezbyvá než argumentaci žalobce odmítnout. Rozhodnutí neodporuje ústavnímu pořádku České republiky.

III. Obsah správních spisů

(7) Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:

(8) Žalobci byli jako provozovateli zařízení na výrobu elektřiny v roce 2012 přiděleny zdarma emisní povolenky EUA. Žalobce podal dne 2. 4. 2012 daňové přiznání k dani darovací. V příloze č. 1 k přiznání k dani darovací byly uvedeny údaje rozhodné pro výpočet hodnoty bezúplatně nabytých povolenek pro výrobu elektřiny a pro osvobození od daně darovací. V příloze č. 2 k přiznání k dani darovací byly uvedeny údaje o podílu výroby elektřiny a podílu výroby tepla na celkových emisích skleníkových plynů za období 2005 a 2010 průměrná hodnota Q_{VKcelk} za roky 2005 a 2006 byla uvedena ve výši 3.181.248 GJ, celková hodnota bezúplatně nabytých povolenek na emise skleníkových plynů ve výši 75.666.205 Kč a hodnota nabytých emisních povolenek osvobozených podle § 20 odst. 15 zákona č. 357/1992 Sb., ve výši 37.030.141 Kč.

(9) Správce daně vyměřil žalobci darovací daň ve výši 12.363.252 Kč platebním výměrem ze dne 9. 7. 2012 čj. 168736/12/110962303979. Dodatečné daňové přiznání k dani darovací žalobce doručil správci daně dne 30. 11. 2012. Uvedl, v něm celkovou hodnotu bezúplatně nabytých povolenek na emise skleníkových plynů ve výši nula a hodnotu nabytých emisních povolenek osvobozených podle § 20 odst. 15 zák. č. 357/1992 Sb. rovněž ve výši nula. Žalobce požádal o vrácení přeplatku ve výši 13.363.552 Kč s odůvodněním, že daň nebyla vyměřena v souladu s právními předpisy.

(10) Správce daně vyzval žalobce podle § 89 odst. 1 daňového řádu dne 4. 1. 2013 k prokázání pravdivosti údajů tvrzených v řádku 123 a 124 daňového přiznání a k uvedení důvodu v čem spatřuje při vyměření darovací daně nesoulad s právními předpisy.

(11) Správce daně rozhodl dne 30. 1. 2013 o přeplatku tak, že k požadavku žalobce na jeho vrácení nevyhověl. Nalézací řízení zahájené podáním dodatečného přiznání k dani darovací dne 30. 11. 2012 nebylo ukončeno. Dne 1. 2. 2013 obdržel správce daně od žalobce odpověď na výzvu ze dne 4. 1. 2013. Žalobce uvedl, že emisní povolenky pro rok 2012 nepodléhají dani darovací a k jejich zdanění došlo v rozporu s platnými právními předpisy především právem Evropské unie. Správce daně se ve sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 3. 4. 2013 obsáhle vyjádřil k výhradám žalobce k vyměření darovací daně. Dne 2. 5. 2013 doměřil žalobci dodatečným platebním výměrem darovací daň ve výši 0 Kč. Vysvětlil, z jakých důvodů byla žalobci vyměřena darovací daň ve výši 12.363.552 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal.

(12) O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrzeno. Žalovaný vysvětlil, že zdanění darovacích daní jsou podrobeny podnikatelské subjekty, u kterých výroba elektřiny představuje hlavní rozhodující obor podnikatelské činnosti. Předpisy Evropských společenství vytvářejí prostor pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Předmětem darovací daně je bezúplatné nabytí majetku v souvislosti s právním úkonem. Daň je povinnou platbou do státního rozpočtu. Právní úprava darovací daně není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, ani nemá škrtící účinek na daňový subjekt. Zdanění povolenek není vyloučeno předpisy Evropského parlamentu a rovněž tyto předpisy nebrání přijetí vnitrostátních předpisů, a to ani s odkazem na konkrétní rozsudek Soudního dvora Evropské unie, neboť cílem předpisů je snížení odměny za výrobu elektřiny o částku odpovídající hodnotě povolenek na emise.

IV. Řízení před správním soudem

(13) Krajský soud v Českých Budějovicích na základě návrhu žalobce na přerušení řízení, do doby konečného rozhodnutí v řízení o předběžné otázce týkající se aplikace komunitárních předpisů ve věci skutkově obdobné, která byla Nejvyšším správním soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie, usnesením ze dne 7. 7. 2014 řízení do pravomocného skončení řízení o předběžné otázce předložené Soudnímu dvoru Evropské unie usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013 čj. 1 Afs 6/2013-46, přerušil. Dne 4. 8. 2015 byl Krajskému soudu v Českých Budějovicích doručen návrh na pokračování v řízení a zároveň souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobce v návrhu uvedl, že rozhodnutí Soudního dvora ve skutkově obdobné věci bylo vydáno dne 26. 2. 2015 pod číslem C-43/14, na které reagoval Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2015 čj. 1 Afs 6/2013-184. Žalobce sdělil, že podle jeho názoru pominuly důvody pro přerušení řízení a ve věci může být zdejší soudem meritorně rozhodnuto. Spolu s návrhem na pokračování v řízení žalobce soudu zaslal rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 2. 2015. Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl usnesením ze dne 5. 8. 2015 tak, že se v řízení pokračuje.

V. Právní názor soudu

(14) Krajský soud v Českých Budějovicích přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů dále jen s.ř.s.).

(15) Žaloba je důvodná.

(16) Při posuzování dané záležitosti soud vycházel z výsledku řízení o předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem Soudnímu dvoru Evropské unie. Tato otázka se týkala výkladu článku 10 Směrnice 2003/87/ES, ohledně toho, zda tento předpis brání uplatnění vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období darovací dani. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 26. 2. 2015 pod sp. zn. C - 43/14, ECLI:EU:C:2015:120 (dále jen „rozsudek ve věci Ško-energo“), odpověděl na předběžnou otázku takto: „článek 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. 10. 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové darovací daně, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10% procentní horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud“.

(17) Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 7. 2015 čj. 1Afs 6/2003-184 v souvislosti s takto zodpovězenou předběžnou otázkou vyjádřil pod bodem 68 tohoto rozsudku dílčí závěr, že „rozsudek Soudního dvora ve věci Ško-energo je třeba vyložit a aplikovat tak, že daň darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek není v rozporu s článkem 10 Směrnice 2003/87/ES, pokud počet zdaněných emisních povolenek nepřekročil hranici 10 % z celkového počtu povolenek rozdělených v odvětví energetiky (vymezené v souladu přílohou I. Směrnice) v pětiletém období počínajícím rokem 2008“. Z konstantní judikatury Soudního dvora a rozhodovací praxe Ústavního soudu (viz nález ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 19/04) totiž vyplývá, že orgány veřejné moci jsou od okamžiku vstupu ČR do EU povinny aplikovat Unijní právo přednostně před českým zákonem tehdy, pokud je český zákon s právem EU v rozporu. Dále bylo v rozsudku zdůrazněno, že správní orgány i krajský soud byly povinny respektovat požadavky vyplývající ze směrnice

2003/87/ES, která upravovala předpoklady pro zpoplatnění emisních povolenek. Směrnice sice (na rozdíl např. od nařízení, u kterých se presumuje přímý účinek) zejména ukládají povinnost členským státům implementovat jejich ustanovení do vnitrostátního práva, nicméně v případě nesprávného provedení směrnice či zcela chybějící implementace musí nejen vnitrostátní soudy, ale i orgány veřejné moci respektovat působení Směrnice, ať již v podobě přímého či nepřímého účinku.

(18) Zdejší soud z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel, neboť napadeným rozhodnutím došlo ke zdanění žalobcem bezúplatně přijatých emisních povolenek darovací daní.

(19) Nejvyšší správní soud vyložil, že odvětví, ve kterém má být posouzeno dodržení hranice 10 % pro přidělení emisních povolenek za úplatu je třeba ve smyslu Směrnice chápat jako odvětví energetiky podřaditelné příloze I. Směrnice. Darovací daní lze podrobit pouze 10 % kusů přidělených povolenek, což znamená, že tato hranice se týká počtu emisních povolenek, nikoli jejich hodnoty. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu na zdanění bezúplatně přidělených emisních povolenek lze vztáhnout i na souzenou věc. Na základě tohoto právního názoru neobstojí právní názor žalovaného, neboť není v souladu s článkem 10 výše uvedené Směrnice. Z toho důvodu nemůže žalobou napadené rozhodnutí při soudním přezkumu obstát.

(20) V dalším řízení bude zapotřebí doplnit dokazování, neboť finančními orgány shromážděné podklady neposkytují podklad pro rozhodnutí. Žalovaný správní orgán v první řadě zjistí, zda byla v odvětví energetiky vymezeném podle přílohy I. Směrnice 2003/87/ES v pětiletém období počínajícím rokem 2008 dodržena 10% hranice pro přidělení emisních povolenek za úplatu. K tomu bude potřeba postavit na jisto otázku, kolik emisních povolenek bylo celkově za toto období rozděleno a jaký počet z těchto povolenek podléhal v roce 2012 zdanění darovací daní. Přitom bude třeba vycházet z počtu přidělených emisních povolenek, nikoliv z jejich hodnoty. Teprve po tomto doplnění bude možné uzavřít, podléhá-li bezúplatné nabytí emisních povolenek darovací daní. Při rozhodování je třeba vycházet z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem o stavu, kdy by zdanění podléhalo více než 10 % emisních povolenek. V takovém případě by šlo o zdanění v rozporu se Směrnicí. To by mělo za následek povinnost postupovat podle Směrnice a nikoli podle vnitrostátního zákona upravujícího darovací daň. Nejvyšší správní soud zároveň zdůraznil nutnost dodržení zásady rovnosti jednotlivých subjektů i jejich činnosti, což má v konkrétní věci za následek nutnost zjistit celkový počet emisních povolenek přidělených žalobci v období pěti let od roku 2008 a vypočítat, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 % z celkového počtu. Jestliže by žalobci bylo zdaněno více jak 10 % jemu přidělených povolenek, pak počet přesahující tuto hranici darovací daní podrobit nelze.

(21) Soud proto uzavřel, že v dané věci nebylo v první řadě učiněno dostatečné skutkové zjištění a zároveň nebylo správně postupováno i při právním posouzení věci. Z toho důvodu nemůže žalobou napadené rozhodnutí obstát.

VI. Závěr, náklady řízení

(22) S ohledem na to, co bylo shora řečeno soud uzavřel, že žaloba byla důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro vady řízení a nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

(23) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. V jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta. Náklady zastoupení spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) celkem v částce 6.200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění pozdějších předpisů) a v náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 600 Kč, § 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem 6.800 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je jeho nárok zvýšen o částku odpovídající dani ve výši 1.428 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11.228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem soudu souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 11. listopadu 2015

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava